

Sygn. akt II C 447/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSRA. B.

Protokolant: sekretarz sądowy P. O.

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. D.

przeciwko M. J.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 30 lipca 2015r. w sprawie II Nc 1034/15

1. oddala powództwo;
2. zasądza od B. D. na rzecz M. J. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. nakazuje pobrać od B. D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 138 zł (sto trzydzieści osiem złotych) tytułem brakującej części opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt II C 447/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 czerwca 2015 roku powódka B. D., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwany M. J. zapłacił na jej rzecz kwotę 6.680 zł z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwany był najemcą lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...). Z uwagi na zaległości w czynszu, umowa najmu w/w lokalu została pozwanemu wypowiedziana, a powódka zaczęła naliczać pozwanemu odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu. Podniesiono, że stan faktyczny i prawny przedmiotowej sprawy był już rozpatrywany przez Sąd w sprawie II Nc 549/14, gdzie Sąd w całości uwzględnił roszczenia powódki i niniejsze postępowanie jest jedynie jego kontynuacją, a powódka dochodzi w nim należności za kolejny okres nieobjęty wcześniejszym powództwem.

(pozew k. 3-5, pełnomocnictwo k. 6)

W dniu 30 lipca 2015 roku w niniejszej sprawie pod sygn. akt II Nc 1034/15 referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości żądanie pozwu oraz orzekł o kosztach postępowania.

(nakaz zapłaty k. 19)

Odpis nakazu przesłano pozwanemu na adres Ł., ulica (...). Przesyłka dla pozwanego została doręczona przez awizo z dniem 25 sierpnia 2015 roku.

(dowód doręczenia, stwierdzenie prawomocności k. 21)

W dniu 4 marca 2016 roku pozwany M. J. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 lipca 2015 roku wydanego w sprawie II Nc 1034/15 wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu. Pozwany wyjaśnił, że nakaz zapłaty nie został mu nigdy skutecznie doręczony. W okresie od 31 października 2013 roku mieszkał w lokalu położonym w Ł. przy ul. (...), który wynajmował. O wydaniu nakazu zapłaty dowiedział się z rozmowy z Komornikiem S. w dniu 1 marca 2016 roku, a następnie z akt postępowania II Nc 1034/15, z którymi zapoznał się w dniu 3 marca 2016 roku, po ich zamówieniu do czytelnicy tutejszego Sądu. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł, że od dnia 31 października 2013 roku nie mieszkał przy ul. (...), o czym strona powodowa wiedziała. Wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

(wniosek o przywrócenie terminu ze sprzeciwem k. 31-39)

W piśmie z dnia 8 kwietnia 2016 roku pełnomocnik powódki podtrzymał w pełnym zakresie stanowisko zajęte w pozwie. Podniósł, że fakt wynajęcia przez pozwanego z dniem 31 października 2013 roku innego lokalu mieszkalnego niż dotychczas zajmowany nie świadczy o opuszczeniu przez pozwanego lokalu będącego przedmiotem rozważań Sądu w tym postępowaniu.

(pismo procesowe k. 43-45)

Na rozprawie w dniu 27 czerwca 2016 roku pełnomocnik powódki oświadczył, że żądanie pozwu dotyczy okresu od lutego 2014 roku do października 2014 roku.

(protokół elektroniczny rozprawy z dnia 27 czerwca 2016r. k. 71)

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2016 roku Sąd stwierdził, że sprzeciw od nakazu zapłaty został wydany w terminie.

(postanowienie z dnia 27 czerwca 2016r.)

Do końca postępowania strony pozostały przy dotychczasowych stanowiskach w sprawie.

(protokoły rozpraw elektronicznych z dnia 27 czerwca i 28 lipca 2016r. k. 71-75, k. 89-95)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. D. jest właścicielką nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...).

(bezsporne)

Pozwany M. J. był najemcą lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Z uwagi na fakt, iż pozwany nie regulował terminowo czynszu najmu za zajmowany lokal mieszkalny, zarządca nieruchomości wypowiedział mu umowę najmu i po upływie okresu wypowiedzenia poinformował go, że za bezumowne korzystanie z lokalu będzie naliczane odszkodowanie.

(bezsporne; także pismo (...) Spółka z o.o. z dnia 13.03.2013r. k. 47, także zeznania świadka J. J. (1) w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 27 czerwca 2016r. k. 72-73)

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 28 maja 2013 roku wydanym w sprawie II C 225/13 orzeczono eksmisję M. J. z lokalu będącego przedmiotem postępowania w tej sprawie. Tytuł wykonawczy został wydany A. K. w dniu 29 lipca 2013 roku.

(kopia tytułu wykonawczego w postaci wyroku z dnia 28 maja 2013r. k. 46

W piśmie z dnia 2 sierpnia 2013 roku (...) Spółka z o.o. reprezentowana przez A. K., w związku z wyrokiem eksmisyjnym, wezwała pozwanego M. J. do opróżnienia lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma.

(pismo k. 50)

Na nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) był problem z doręczaniem korespondencji, gdyż skrzynki pocztowe znajdowały się wewnątrz klatki, a ona była zamykana na klucz. Klucze do klatki mieli jedynie lokatorzy. Nie miał ich listonosz. Problem z doręczaniem korespondencji na terenie nieruchomości został usunięty już po wyprowadzce z niej pozwanego.

(zeznania pozwanego k. 94-95 i zeznania świadka M. K. k. 90 w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 28 lipca 2016 roku)

W 2013 roku na terenie nieruchomości zamieszkiwał pozwany i rodzina M. K..

(zeznania świadka M. K. w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 28 lipca 2016r. k. 90, zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 28 lipca 2016 roku k. 94-95)

Latem 2013 roku pozwany dostał wypowiedzenie umowy najmu, odebrał je osobiście. W związku z istniejącym zadłużeniem za lokal, w okresie letnim w 2013 roku zarządca nieruchomości zaproponował pozwanemu wykup zajmowanego przez niego lokalu mieszkalnego przy ul. (...) na własność. Rozmowy w tym zakresie pozwany prowadził z A. K.. Ostateczną decyzję pozwany miał podjąć do końca 2013 roku. W październiku 2013 roku do pozwanego zadzwonił A. K. i zapytał pozwanego jak wygląda sprawa wykupu przez niego lokalu. Pozwany oświadczył mu, że nie wykupi lokalu, gdyż nie posiada zdolności kredytowej. W związku z czym zobowiązał się opuścić lokal do końca miesiąca października 2013 roku.

(zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 28 lipca 2016 roku k. 94-95)

W dniu 31 października 2013 roku pozwany M. J. zawarł z K. P. umowę najmu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Umowa została zawarta na okres od dnia 1 listopada 2013 roku do dnia 31 października 2015 roku.

(oryginał umowy najmu k. 34-36)

W dniu 31 października 2013 roku M. J. wyprowadził się wraz z synem z lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Przeprowadzili się do wynajętego mieszkania położonego w Ł. przy ul. (...). W trakcie wyprowadzki pozwany zabrał z lokalu wszystkie swoje rzeczy osobiste, meble – w tym dwie kanapy oraz panele podłogowe. W lokalu pozostały meble na stałe powiązane z elementami trwałymi lokalu: meble kuchenne, szafka pod umywalkę w łazience. Z uwagi na fakt, że mieszkanie przy ul. (...) w Ł. było małe, część rzeczy została przewieziona do mieszkania J. J. (1) – w tym jedna z sof.

(zeznania świadka J. J. (1) k. 72-73 oraz świadka P. J. k. 73-74 w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 27 czerwca 2016r. k. 72-73; zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 28 lipca 2016 roku k. 94-95)

Na początku listopada 2013 roku pozwany udał się do siedziby Zarządcy nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) i oddał klucze do zajmowanego wcześniej lokalu. Oddał je Prezesowi Spółki A. K..

(zeznania świadka J. J. (1) k. 72-73 oraz świadka P. J. k. 73-74 w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 27 czerwca 2016r. k. 72-73; zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 28 lipca 2016 roku k. 94-95)

W późniejszym okresie czasu pozwany nie bywał na nieruchomości. Przychodził tam czasem jedynie jego syn celem odebrania korespondencji od M. K..

(zeznania świadka P. J. k. 73-74 w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 27 czerwca 2016r. k. 72-73; zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 28 lipca 2016 roku k. 94-95)

Na dzień 31 grudnia 2014 roku suma zaległości z tytułu bezumownego zajmowania lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...) wynosiła 4.116,55 zł. Na dzień 12 marca 2015 roku suma zaległości z tytułu bezumownego zajmowania lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...) wynosiła 3.680 zł.

(karta lokalu k. 12, karta lokalu k. 11)

W lutym 2016 roku z wynagrodzenia powoda została potrącona przez Komornika Sądowego znaczna kwota pieniędzy. O wydaniu nakazu zapłaty dowiedział się z rozmowy z Komornikiem S. w dniu 1 marca 2016 roku, a następnie z akt postępowania II Nc 1034/15, z którymi zapoznał się w dniu 3 marca 2016 roku, po ich zamówieniu do czytelnicy tutejszego Sądu.

(zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 28 lipca 2016 roku k. 94-95, zamówienie akt do czytelnicy k. 28-29, wnioski o wydanie kserokopii z akt sprawy k. 30, wnioski o doręczenie odpisu nakazu zapłaty k. 31)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach i ich kserokopiach załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz na podstawie zeznań powołanych w sprawie świadków M. K., J. i P. J., zeznaniach pozwanego oraz w niewielkim zakresie na podstawie zeznań świadka A. K.. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Zeznania świadka A. K. zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności jedynie w zakresie rozmów prowadzonych z pozwanym na temat ewentualnego wykupienia przez niego na własność lokalu mieszkalnego zajmowanego na nieruchomości przy (...) w Ł.. W pozostałym zakresie nie wnosiły do sprawy jako mało precyzyjne lub uznane zostały za niewiarygodne. W pierwszej kolejności Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. K. co do faktu, iż pozwany nie dokonał zdania mu kluczy do spornego lokalu na początku listopada 2013 roku, gdyż co innego wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w oparciu o zeznania pozwanego i pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków. Świadek w bardzo nieprecyzyjny sposób podawał okoliczności dotyczące nieruchomości przy ul. (...). Powoływał się w tym zakresie na fakt, iż wielu okoliczności nie pamięta lub nie jest w stanie podać ich w szczegółowy sposób, gdyż dokumentacja dotycząca tej nieruchomości już nie znajduje się w (...) Spółce z o.o. Sugerować to może, że znane były mu jedynie okoliczności opisane w tej dokumentacji. Świadek podał między innymi, że nie pamięta kiedy prowadzone były rozmowy dotyczące możliwości wykupu lokalu przez pozwanego i czy był to rok 2012 czy 2013 i kiedy został on ostatecznie poinformowany, że do tego wykupu nie dojdzie. Podał, iż nie pamięta czy ustalał z pozwanym jakiś termin wydania lokalu, nie pamiętał czy pozwany miał wypowiedzianą umowę najmu i czy przeciwko niemu toczyło się postępowanie eksmisyjne, choć tego nie wykluczał. Jego wyjaśnienia w tym zakresie są dla Sądu mało wiarygodne również z uwagi na treść zawartej w aktach postępowania kopii tytułu wykonawczego w postaci zaocznego wyroku eksmisyjnego wydanego przeciwko pozwanemu, który zapadł w sprawie o eksmisję z powództwa (...) Spółki z o.o. jako zarządcy w/w nieruchomości, a tytuł wykonawczy powstały w tym postępowaniu został wydany właśnie A. K.. Świadek podał, że nie pamięta okoliczności przekazania kluczy do lokalu, gdyż nie był ustalony konkretny termin jego opuszczenia bezpośrednio po tym jak w swoich zeznaniach podawał, że nie pamięta czy taki termin był ustalony. Następnie wskazywał, iż nie na pewno nie było spotkania na którym przekazane zostały klucze do lokalu. Wskazując, że klucze do lokalu nie zostały zdane nikomu, nie wskazał skąd posiada taką wiedzę. Nie był w stanie podać sądowi z kim przeprowadził w październiku 2014 roku rozmowę telefoniczną dotyczącą porzucenia zajmowanego lokalu przez pozwanego. Podał jednocześnie, że nie wie kiedy faktycznie doszło do opuszczenia lokalu przez pozwanego, a przy

założeniu, że klucze do niego nie zostały nigdy zdane, pracownicy jego firmy założyli, że pozwany miał możliwość korzystania z lokalu do września 2013 roku. Zeznania świadka zostały uznane za niewiarygodne również w zakresie jego twierdzeń, że nie było problemów z doręczaniem korespondencji na tej nieruchomości, gdyż przeczą temu zeznania pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków oraz zeznania pozwanego.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o zobowiązanie pełnomocnika pozwanej do złożenia dowodów płatności czynszu za okres od 1.11.2013r. do 31.10.2014r. dotyczącego mieszkania przy ul. (...) na okoliczność potwierdzenia wiarygodności świadków, gdyż wniosek ten był niezasadny z tak sformułowaną przez profesjonalnego pełnomocnika tezą dowodowa. Nie służył ustaleniu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Ocena wiarygodności zeznań świadków należy bowiem do Sądu.

Sąd oddalił również wniosek pełnomocnika pozwanego o zobowiązanie pełnomocnika powódki do złożenia dowodów doręczenia pozwanemu dokumentów potwierdzających fakt prowadzenia przeciwko niemu postępowania o eksmisję i informacji o doręczeniu wyroku eksmisyjnego, gdyż były one bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii formalnych, należy przytoczyć treść przepisów art. 167 i 168 k.p.c., stosownie, do których czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna. Jeżeli jednak strona nie dokonała czynności w terminie bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu (art. 168 § 1 k.p.c.). Pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu (art. 169. § 1 k.p.c.) Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w wypadkach wyjątkowych (art. 169. § 1 k.p.c.).

W niniejszej sprawie zostało dowiedzione, że odpis nakazu zapłaty z dnia 30 lipca 2015 roku nie został pozwanemu skutecznie doręczony, gdyż korespondencję dla niego przesłano na adres Ł., ulica (...), pod którym nie zamieszkiwał od listopada 2013 roku.

Ponieważ pozwany nie zamieszkiwał pod adresem wskazanym w pozwie nie można uznać doręczenia korespondencji dla niego – zawierającej odpis nakazu zapłaty, wraz z odpisem pozwu z załącznikami oraz pouczeniem - za skuteczne z powołaniem się na przepis art. 139 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z 30.08.2000 r., V CKN 1384/00, opubl. L. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 22.3.1995 r., II CRN 4/95, opubl. L.; Sąd Najwyższy w postanowieniu z 1.7.1967 r., III PRN 47/67, opubl. L.).

W związku z powyższym, nie może być mowy o uchybieniu przez pozwanego terminowi do wniesienia tego sprzeciwu. Jak wynika z akt sprawy, pozwany w dniu 1 marca 2016 roku udał się na rozmowę do Kancelarii (...), a następnie tego samego dnia zamówił akta do czytelnicy tutejszego Sądu, z którymi zapoznał się w dniu 3 marca 2016 roku. Dopiero w dniu 3 marca 2016 roku pozwany zapoznał się wydanym przeciwko niemu nakazem zapłaty i aktami sprawy. Co najwyżej, dopiero od tej daty liczyć można termin do wniesienia sprzeciwu dla pozwanego, bowiem w przepisie art. 502 § 2 k.p.c. wyraźnie jest mowa o doręczeniu nakazu zapłaty wraz z pozwem i pouczeniem o sposobie wniesienia sprzeciwu oraz o treści art. 503 § 1 zdanie trzecie oraz o skutkach niezaskarżenia nakazu. Pozwany terminowi do wniesienia sprzeciwu nie uchybił, gdyż wniósł go w dniu 4 marca 2016 roku. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał sprzeciw pozwanego za wniesiony w terminie.

Przechodząc do oceny merytorycznej powództwa, stwierdzić należy, że podlegało ono oddaleniu w całości w stosunku do pozwanego jako bezzasadne i nieudowodnione.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku „o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego” /t.j. Dz.U. z 2005r., Nr 31, poz. 266/, osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są

obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczają odszkodowanie. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego (art. 18 ust. 2). Osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, odpłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane płacić, gdyby stosunek prawny nie wygasł (art. 18 ust. 3).

Ponadto, należy zauważyć, iż przepisy dotyczące odszkodowania za bezumowne korzystanie są zsynchronizowane z przepisami o najmie, tak podmiotowo (krąg osób odpowiedzialnych) oraz przedmiotu (wysokość odszkodowania odpowiada, co do zasady wysokości dotychczasowego czynszu). W myśl, bowiem art. 18 ust 1 cytowanej ustawy „o ochronie praw lokatorów (...)”, osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczają odszkodowanie, którego wysokość odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Zgodnie z kolei z art. 688¹ § 1 i 2 k.c., za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie. Odpowiedzialność tych osób ogranicza się do wysokości czynszu i innych opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania.

Między stronami nie był sporny fakt braku tytułu prawnego pozwanego do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...), gdyż na rozprawie w dniu 28 lipca 2016 roku wskazał wprost, że w okresie letnim w 2013 roku otrzymał wypowiedzenie umowy najmu.

Jak wynika z art. 18 ust. 1 chwilą, do której na osobie zajmującej lokal bez tytułu prawnego spoczywa obowiązek uiszczania odszkodowania jest chwila opróżnienia lokalu. Opróżnienie lokalu to moment, w jakim osoba ta opuści lokal wraz ze wszystkimi swoimi rzeczami oraz nie będzie już posiadała kluczy do lokalu, umożliwiających jej zajmowanie i korzystanie z tego lokalu. Jak ustalono w niniejszej sprawie M. J. na stałe opuścił lokal numer (...) położony w Ł. przy ulicy (...) w dniu 31 października 2013 roku, kiedy przeprowadził się wraz z synem do wynajętego lokalu położonego w Ł. przy ul. (...). Wtedy pozwany zabrał również z lokalu wszystkie rzeczy osobiste, meble – w tym dwie sofy oraz panele podłogowe. Zabrania zwłaszcza tych ostatnich niewątpliwie świadczy o wyraźnym zamiarze opuszczenia na stałe spornego lokalu. Na początku listopada zdał klucze do lokalu. Od tego momentu, wynajęte przez pozwanego mieszkanie przy ul. (...) w Ł. stało się jego centrum życiowym. Nie miał on zamiaru powrócić do lokalu przy ulicy (...). Do lokalu tego sporadycznie chodził jego syn celem odbioru korespondencji.

Poważne wątpliwości Sądu budzi również okres za jaki powódka domaga się zasądzenia należności z tytułu bezumownego korzystania z jej lokalu. Pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 27 czerwca 2016 roku wskazał co prawda, że żądanie pozwu dotyczy okresu od lutego do października 2014 roku, jednak z pisma procesowego z dnia 7 kwietnia 2016 roku (k. 45) wynika, że powódka należności z tego tytułu dochodzi od pozwanego za okres do września 2014 roku. Wyjaśnień w zakresie okresu objętego żądaniem pozwu pełnomocnik powoda udzielił na wyraźne zapytanie Sądu, kwestia ta nie została w późniejszym okresie przez niego precyzyjnie wyjaśniona.

Niniejszym pozwem powódka domaga się więc odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) za okres od lutego do września / października 2014 roku. Skoro powódka twierdziła, iż pozwany zajmował sporny lokal w całym okresie dochodzonym pozwem winna zgodnie z ciężarem dowodu przedstawić stosowne dowody na potwierdzenie swojego stanowiska, czego jednak nie uczyniła. Przepis art. 6 k.c. ustanawia, bowiem podstawową regułę dowodową, oznaczającą, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zasada ta znajduje potwierdzenie w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, według którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c. zdanie pierwsze). Pełnomocnik powódki mimo zobowiązania Sądu nie wskazał danych osoby, z którą w październiku 2013 roku telefonicznie rozmawiał A. K., a która wskazała, że drzwi do lokalu numer (...) są otwarte. Brak było więc możliwości potwierdzenia wiarygodności twierdzeń tej osoby w tym zakresie. Strona powodowa nie wykazała także faktycznie, czy pozwany przebywał w lokalu numer (...) do września 2013 roku, pomimo ciężącego na niej w tym zakresie ciężaru dowodu.

Wobec czego powództwo, jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Powódka przegrała sprawę w całości. Dlatego też Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), Sąd postanowił nakazać pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 138 zł, tytułem uzupełnienia opłaty od pozwu, której $\frac{3}{4}$ zostały na wcześniejszym etapie postępowania zwrócone wobec uprawomocnienia nakazu zapłaty.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.